

LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta Nr. 30 (5879) Sestdien, 1989. gada 11. martā Maksā 3 kap.

Vēlētāju tikšanās ar tautas deputātu kandidātiem

Sācies pēdējais pirmsvēlēšanu kampaņas posms — vēlētāju tikšanās ar reģistrētajiem PSRS tautas deputātu kandidātiem.

7. martā Lenina kolhoza kultūras namā uz tikšanās ar deputātu kandidātiem 312. Preiļu nacionāli teritoriālajā vēlēšanu apgabalā M. Kosteņecku — publicisti un rakstnieci, deputātu kandidātiem 709. Daugavpils teritoriālajā vēlēšanu apgabalā A. Grigorjevu — Daugavpils lokomotīvu depo mašīnistu, un A. Providenko — Daugavpils vispārējās celtniecības tresta pārvaldnieku, bija ieradusies darba kolektīvu pārstāvji no Vārkavas, Aizkalnes, Pelēču, Saunas un Preiļu lauku vēlēšanu iecirkņiem, kopskaitā ap 200 cilvēku.

Sapulcē — tikšanās atklāja Preiļu 312. nacionāli teritoriālajā vēlēšanu apgabala komisijas priekšsēdētājs P. Romanovs, to vadīja komisijas sekretāre V. Vaiode.

Pirmajai vārdu deva deputāta kandidātei M. Kosteņeckai. Vispirms viņa pateicās par uzticību būt PSRS tautas deputāta kandidātei, bet šo pagodinājumu uztver arī kā lielu pienākumu un sevišķu atbildību.

M. Kosteņeckā uzsvera: ja viņu ievēlēs par deputāti, tad viņas pienākums būs risināt valsts mēroga jautājumus, to, kā tālāk attīstīties republikai.

Sajā ziņā viņa vienmēr kontaktēsies ar vēlētājiem, uzklausīs tautas balsi.

Uzstājās M. Kosteņeckas uzticības personas — V. Saveljevs, kurš iepazīstināja ar deputāta kandidātes biogrāfiju un dzīves gājumu, un I. Muzikants, kurš pārstāvēja Latvijas Tautas frontes Preiļu pilsētas un ciemu nodaļu.

Tālāk runāja deputāta kandidāts A. Providenko. Viņš sveica visas sievietes svētkos — Starptautiskajā sieviešu dienā.

A. Providenko pateicās rajona darba kolektīviem par uzticību, atbalstot viņa kandidatūru PSRS tautas deputātu vēlēšanām. Viņš teica, ka ir realists, un runāja par to, kā darīt, nevis ko darīt. Goda deputātu laiks ir pagājis, atzina A. Providenko, mūsu Latvijas liktenis būs mūsu deputātu rokās. Galvenais uzdevums — pabarot un apgērbt

tautu, radīt tai normālus dzīves apstākļus.

Uzstājās A. Providenko uzticības personas S. Bistrovs, J. Vucēns un J. Sviridovs.

«Neesmu ne celtnieks, ne vadītājs, bet vilciena mašīnists.» teica deputāta kandidāts A. Grigorjevs, «tādēļ neko nesolišu uzcelt vai citādi materiāli palīdzēt, bet runāšu par to, kā es saprotu pašreizējo ekonomisko un politisko stāvokli valstī, ko darīšu, ja manī ievēlēs par deputātu, šī stāvokļa uzlabošanai.»

Veikalu plaukti ir pustukši vai tukši. Tam jāmeklē cēloņi, nevis jācinās ar sekām. Vajadzīga ekonomikas decentralizācija. Latvijā ir 6000 pamestu zemnieku viensētu. Tās jāpazīvo. Runājot par ekoloģiju, jāzina, ko elpojam un ko ēdam. Tautai ar likumu jāgarantē minimālais dzīves līmenis.

Runāja A. Grigorjeva uztici-

bas persona S. Klodons. Viņš deputāta kandidātu raksturoja kā ļoti sabiedrisku un autoritatīvu cilvēku.

Visiem trim PSRS tautas deputātu kandidātiem bija daudz vēlētāju jautājumu un norādījumu. Sapulcē — tikšanās noritēja lietišķi, sirsnības, atklātības un saprašanās garā.

Tās pašas dienas pļevakarē Preiļu kinoteātrī «Ezerzeme» notika PSRS tautas deputātu kandidātu M. Kosteņeckas, A. Grigorjeva un A. Providenko tikšanās ar Preiļu pilsētas iedzīvotājiem.

J. GURGONS

● **ATTĒLOS:** deputātu kandidāti M. Kosteņeckā un A. Providenko; uz vēlētāju jautājumiem atbild deputāta kandidāts A. Grigorjevs.

J. SILICKA foto

Represēto piemiņai

1949. gada 25. martā notika Latvijas iedzīvotāju nelikumīgā deportācija uz attāliem Sibīrijas apgabaliem. Cieta desmitiem tūkstošu nevainīgu cilvēku.

Sakarā ar bēdīgu notikuma 40. gadadienu un pieminot izvestos, rajona sabiedrība ierosinājusi Preiļos rīkot sēru mītiņu. Šī ideja apspriesta un atbalstīta Latvijas Tautas frontes Preiļu pilsētas un ciemu nodaļas valdes sēdē.

9. martā rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejā tās priekšsēdētāja J. Vucēna vadībā notika apspriede, piedaloties Tautas frontes pārstāvjiem A. Puzo un I. Muzikantam. Nolemts atbalstīt sēru mītiņa rīkošanu. Tas notiks 24. martā pulksten 19 Preiļos, Pionieru laukumā pie grāmatu nama «Latgale».

Piedalīšanās mītiņā — brīvprātīga. Uz to ieinteresētie ierodas brīvprātīgi un, pasākumam beidzoties, aiziet patstāvīgi. Mītiņā būs runas — uzstāšanās, tā norisē iesaistīsies Preiļu pašdarbības kolektīvi, pūtēju orķestris, būs mikrofoņi. Tiem, kas dosies uz mītiņu, ieteicams līdzī paņemt svečītes. Iespējams, ka svečītes varēs iegādāties arī uz vietas.

Rajona izpildkomiteja ar savu rīkojumu izveidojusi sēru mītiņa organizēšanas un sarīkošanas darba grupu šādā sastāvā: J. Vucēns — rajona izpildkomitejas priekšsēdētājs, M. Agurjanovs — Preiļu pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētājs, A. Pastore — partijas rajona komitejas ideoloģiskās nodaļas vadītāja, I. Peiseniece — šīs nodaļas instruktore, I. Bekešs — rajona iekšlietu daļas priekšnieks, V. Upeniece — rajona kultūras nama direktore, A. Višņevskis un I. Muzikants — Latvijas Tautas frontes Preiļu pilsētas un ciemu nodaļas pārstāvji, un J. Gurgons — laikraksta «Lenina Karogs» redakcijas nodaļas vadītājs.

J. AIZKALNS

Vēlētāju zināšanai

Rajona Tautas deputātu padomes izpildkomiteja izdarījusi izmaiņas PSRS tautas deputātu vēlēšanām izveidoto iecirkņu vēlēšanu komisiju sastāvos.

85./30. SMELTERU VĒĻĒŠANU IECIRKNIS

Jānis Brics — no Dzeržinska kolhoza darba kolektīva.
Lavrentijs Krasovskis — no Dzeržinska kolhoza arodorganizācijas.

Jānis Lozda — no Dzeržinska kolhoza darba kolektīva.

Voidemārs Madalāns — no Dzeržinska kolhoza darba kolektīva.

Roberts Pastars — no Dzeržinska kolhoza arodorganizācijas.

Stanislavs Pudulis — no Dzeržinska kolhoza darba kolektīva.

Valentīna Rožāne — no Dzeržinska kolhoza partijas pirmorganizācijas.

Līvija Romanovska — no Dzeržinska kolhoza darba kolektīva.

Valentīna Skutele — no Dzeržinska kolhoza komjaunatnes pirmorganizācijas.

Lilija Upeniece — no Salas astoņgadīgās skolas darba kolektīva.

Geneveta Elste — no Dzeržinska kolhoza partijas pirmorganizācijas.

77./22. Rauniešu vēlēšanu iecirkņa komisijas sastāvā Helēnas Kivlenieces vietā iekļauts Jāzeps Rusiņš — no kolhoza «Nākotne» kara un darba veterānu padomes.

V. BRICE

Paskaidrojums

312. Preiļu nacionāli teritoriālajā vēlēšanu apgabala vēlēšanu komisijas priekšsēdētājs P. Romanovs rakstā «Jūs gribējāt zināt sīkāk...», stāstot par apgabala komisijas ārpuskārtas sēdi, minēja, ka tās laikā neviens neaicināti ieradās vairāki cilvēki, un viņu vidū — arī Preiļu 21. pārvietojamās mehanizētās kolonnas juriskonsulte I. Garjāne. Šajā sakarībā redakcija saņēmusi, lūk, šādu paskaidrojumu.

«Apgabala vēlēšanu komisijas sēdē 1989. gada 21. februārī ieradās tāpēc, ka esmu mūsu deputāta kandidātes Marinas Kosteņeckas uzticības persona. To varu apliecināt, uzrādot 1989. gada 15. februārī b. Romanova un b. Vaiodes parakstīto PSRS tautas deputātu kandidāta uzticības personas aplieciņu.

Lūdzu šo manu paskaidrojumu publicēt laikrakstā «Lenina Karogs».

I. GARJĀNE,

Preiļu 21. pārvietojamās mehanizētās kolonnas juriskonsulte

Medaļas daudzbērnu mātēm

Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidijs, pamatojoties uz PSRS Augstākās Padomes 1944. gada 18. augusta dekrētu, PSRS Augstākās Padomes Prezidija vārdā apbalvojis daudzbērnu māšu grupu ar ordeniem «Mātes

Slava» un medaļām «Mātes medaļa».

Ar otrās pakāpes medaļu «Mātes medaļa» apbalvotas arī divas Preiļu rajona daudzbērnu mātes — strādniece Ināra Kūka un kolhozniece Zinaida Ūzuliņa.

Miļā Māra, Māršaliņa

25. martā ir Māras diena. So dienu sauc arī par Kāpostu Māras dienu — Kāpostniču jeb Latgalē arī par «Blaušcinu».

No Māras dienas līdz Jāņiem ir divdesmit nedēļas. Māras diena ir divdesmit pirmoreiz jāiet uz kūtsaugšas gulēt. Ar šo dienu ir jābeidz ūguni kurināt. Cūkām siles jāapgāz, lai cūkas pašas baro savu galvu. Tā ir tikai daļa no ticējumiem par Māras dienu.

Māras dienā izpaužas senās mātes — zemes kults. Zemes mātes dievināšana ir bijusi ļoti izplatīta jau vairākus gadu tūkstošus pirms mūsu ēras un

līdz mūsu dienām saglabājusies lielākoties katoļu baznīcā — Dievmātes Marijas kultā.

Māras diena, kā mošanās no zīemas miega, sasaucas ar pašreizējām norisēm tautas dzīvē, ar nacionālās atmodas periodu. Māras kultu, zemes mātes kultu droši vien var likt pamatā, veidojot latviešu tautas vienotības, garīguma modeli tautas izdzīvošanai.

Ja jūs ir ieinteresējusi Māras diena un jūs gribat uzzināt kaut ko vairāk par Māru, svētzīmēm, jeb — senajiem rakstiem un Māras zemes daļu — Latgali, es, Preiļu 1. vidusskolas skolē-

ni, skolotāji un rajona kultūras nama darbinieki, kuri veido šo sarīkojumu, uzaicinām jūs 18. martā pulksten 15.00 uz rajona kultūras namu uz Māras dienas sarīkojumu «Ieklausies sevi kā stāvēt uz pamestas mājas sliekšņa».

Stundu iepriekš — pulksten 14.00 kultūras namā notiks konkurss «Ko tu zini par Māru?». Konkursta uzvarētājus — tos, kuri zinās visvairāk tautas dziesmu, ticējumu par Māru, gaidīs balvas — dažādi izstrādājumi ar senajām rakstu zīmēm — svētzīmēm.

Preiļu rajona statistikas nodaļa veic lielu un vajadzīgu darbu — te saplūst ziņas un dati par rajona tautsaimniecības nozaru attīstību un vēl daudz ko citu. Tas nepieciešams, lai varētu plānot turpmāko veikumu, analizēt padarīto.

Statistikas nodaļas kolektīvā lielākoties strādā sievietes. Ieviests saimnieciskā aprēķina princips. Citiem vārdiem sakot, ar savu darbu kolektīvs pats pelna sev naudu. Mainījies līdz ar to arī attieksme pret tiešo pienākumu veikšanu. Nodaļas kolektīvs tagad cenšas strādāt saskaņotāk, ik darbu veikt pēc iespējas labāk.

Statistikas nodaļā ir daudz apzinīgu darba darītāju. Viena no viņām ir operatore Helēna Pastare. Viņa sekmīgi apguvusi pašreiz jaunāko tehniku, proti — strādā ar personisko kompjūteru «Robotrons-1715». Vienmēr precīza un akurāta ir perforācijas mašīnu operatore Inta Balcere. To pašu var teikt arī par tabulēšanas mašīnu operatoru Ļubovu Isajevu un daudzām citām rajona statistikas nodaļas darbiniecēm.

● ATTELOS: Inta Balcere (augšējais attēls pa kreisi), Helēna Pastare (augšējais attēls pa labi) un Ļubova Isajeva (attēls pa kreisi).

J. SALNAVIESA foto

REZONANSE

Par „apraktu naudu“, demagoģiju un dažām citām lietām

Sūdien, kad dota daudz lielāka brīvība izteikt savus viedokļus, diemžēl tiek publicēti arī ne visai kompetenti spriedumi. Laikrakstā vairākkārt nepamatoti noniecināts arī melioratoru darbs («Leņina Karogs» Nr. 21, J. Streiķe, Nr. 22, J. Gurgons). Tādēļ mēģināšu kaut nedaudz iebilst, lai attaisnotu to daudzo cilvēku, kuri pārstāvēja profesiju «meliorators», godīgo un, jāteic, visai smago darbu mūsu lauku labā.

Gribas uzreiz atzīmēt, ka uzskatītu par neēdzību, ja es, profesionāls meliorators, atļautos ar laikraksta starpniecību, teiksim, mācīt stomatologus, kā ārstēt zobus. Taču to cilvēku darbu, kas saistīts ar zemi, ar lauksaimniecību, nereti uzdrīkstas novērtēt un korigēt jebkurš, kas vien to vēlas.

Meliorācija ir pasākumu komplekss zemes uzlabošanai, kurš ietekmē zemes auglību uz ilgāku laiku vai kas nekultivētas un nederīgas zemes pārvērs lauksaimniecībā izmantojamās zemes. Svarīgākais šajā kompleksā ir nokārtot mitruma režīmu. Mūsu apstākļos tas galvenokārt jāsaprot kā nosusināšana. Uzdrošinās apgalvot, ka mūsu republikas apstākļos vairāk kā 90 procenti lauksaimnieciski izmantojamo zemju var izmantot tikai pēc to nosusināšanas. Lielāko daļu laukopības produkcijas novāc no nosusinātajām zemēm.

Savienības mērogā, sevišķi Vidusāzijas reģionā, tika pielaiests daudz kļūdu, kad, pastāvot milzīgam ūdens deficītam, pustukšņu zonā miljoniem hektāru zemju, nemākulīgi apūdeņojot, tika pārpurvoti un kļuva lauksaimnieciski neizmantojami. Līdz ar to vairāki autori, (rakstnieks Zaliģins u. c.) savās publikācijās kategoriski aicināja pārtraukt tādu rīcību un aizliegt izlietot valsts līdzekļus šādai «meliorācijai».

Liekas, tieši laiki, kad sāja koksagīzu, kukurūzu, veica citus pasākumus laukos no Kāliņģu grādas līdz Sahalīnai, pagājuši. Tad kāpēc spriežam kategoriski par meliorāciju atkal ar vienu mēru visās malās?

Meliorācijas aizsākumi mūsu reģionā meklējami sirmā senānē. Arī drenāžas būvniecībai Latvijā ir vairāk kā simts gadu liela pieredze. Ritot laikam, mainīties zemes izmantošanas pamēnieniem, mainījās arī prasības pret nosusināšanas intensitāti, lauku masīvu veidošanu, iekšsaimniecības ceļu tīkla veidošanu, utt., kā rezultātā meliorētais hektārs kļuvis dārgāks, darbu atmaksāšanās laiks — ilgāks. Taču vai tas dod tiesības runāt par naudas aprakšanu zemē? Lai viennozīmīgi atbildētu, jānoskaidro vairākas lietas.

Pirmkārt, kā minēts iepriekš, meliorācija tikai rada priekšnoteikumus zemes ražīgai apsaimniekošanai. Mitruma režīma regulēšana, mikroreliefa izlīdzināšana un citi pasākumi paši par sevi ražas pieaugumu nedod.

Otrkārt, Saimniecībai, kas saņem ekspluatācijā meliorēto zemi, jābūt pietiekamā daudzumā organiskā mēslojuma. Jāveldo parēiza augu seka, lai iegūtu ražas pieaugumus, savlaicīgi jākopj melioratīvās būves, lai tās kalpotu ilgstoši.

Treškārt, Izmērot kultivētās ganības, visās pārējās platībās tiek uzskaitīts savāktais, nevis izaudzētais. Ja varētu savākt un uzskaitīt faktiski izaugušo, meliorācija ieguldīto līdzekļu atmaksāšanās, droši vien, notiktu daudz ātrāk.

Ceturtkārt, Par agronomiskām kļūdām. Smago ritenratoru pielietošana zemes apstrādāšanā ne tikai sagrauj augsnes struktūru, veido zemārkārtas slāni tā saucamo «zoli», kura valrs nelaiž cauri ūdeni, bet, strādājot nesaturīgās gruntīs agrā pavasarī un vēlā rudenī, kā arī kūdrājos, sagrauj drenāžu. Veicot zemes apstrādi, nereti tiek apgāzta drenu filtrakās, aizarti virsūdens uztvērēji, kā rezultātā virsūdens novadīšana no iepļakām kļūst neiespējama. Sējumos veidojas paķes. Bieži vien netiek sabalansēta minerālmēslu

attiecība. Izsej pārāk daudz slāpekļa mēslojuma, salīdzinot ar fosfora un kālija mēsliem.

Vēl nedaudz par «mežu aprakšanu tranšējās». Vispirms jāatzīmē, ka mežu platības, kas inventarizētas un uzskaitītas kā kvartāla meži, veicot meliorācijas darbus, tiek kā tādas arī saglabātas, norobežojot ar nosusinātajiem un kontūrgrāvjiem. Niecīgos daudzumos meži tiek novākti tikai tad, ja caur mežu jāizvada grāvji, lai nosusinātu aramzemes masīvus, kā arī tad, ja vietumis jāizlīdzina kontūru robežas. Ievērojami lielākos apjomos tiek novākts apaugums platībās, kas aizaugušas ar krūmiem, tas ir — mazvērtīgu koksnī. Un te jāņem vērā sekojošais: zemes un visa, kas uz tās izaudzis, saimnieks ir zemes izmantotājs, proti — kolhozs vai padomju saimniecība. Tātad vērtē uzsvēru: koksne nepieder būvniekam, un viņš to savām vajadzībām izmantot nedrīkst.

Ir pat noteikums, ka būvdarbus var neuzsākt, ja saimniecība nav novākusi apauguma virszemes daļu. Taču dzīvī ir citādāk. Bieži vien saimniecību mežkopji ierāda platības malkas sagatavošanai saimniecības biedriem, kā arī kalšu un fermu vajadzībām kvartāla mežos, bet meliorējamās platības paliek nenokopas. Protams, ir jau ērtāk zāgēt malkai mežā skaistus bērzu, nevis vākt baltāksņus, kārkļus. Un tad nāk melioratoru vasara, kad 4 — 6 mēnešu laikā jāveic visi projektā paredzētie darbi, un nekas cits neatliek, kā savākt visu apaugumu kaudzēs. Pēc 3 — 4 gadu perioda kaudzes tiek izlīdzinātas, un visa satrūdejušī masa tiek atgriezta platībām kā organiskais mēslojums.

Sūdien daudzām patīc atcerēties bijušos laikus un objektīvi vai neobjektīvi daudz ko uzskatīt par labāku pagātnē. Kā ar meliorāciju šajā aspektā? Jau 1936. gadā izdotās «Konversācijas vārdnīcas» XIII sējuma runāts par to, ka 1936. gadā Latvijā bija reģistrētas 2278 meliorācijas sabiedrības. Tās saņēma arī valsts neatmaksājamo pabalstu. Ar šī pabalsta palīdzību tika izregulētas upes un izrakti novadgrāvji 10 650 kilometru garumā. Tātad arī no šī viedokļa meliorācijas nepieciešamība sen pierādīta.

Rezumējot visu iepriekš teikto, jāsecina, ka ražas celmlauži, kā nereti sauc melioratorus, veic derīgu un nepieciešamu darbu. Šis darbs atmaksājas, ja bez kļūdām ir veidoti projekti un godīgi izpildīti būvdarbi, ja nav kļūdu zemes izmantošanā un būves tiek saglabātas un koptas, ja tiks novērsti kavējoši faktori, kas nav atkarīgi no melioratoriem un agronomiem, proti — būs tehnika, ar ko zemi apstrādāt un visu ražu savākt.

Plekritot J. Streiķei, jāteic, ka jābēdz runāt un debatēt tur, kur nav zināšanu, kur darbus aizstāj ar vārdiem, kur sevi un savu viedokli izceļ, pulgotot citus. Jau gadsimta sākumā J. Rainis «Klusajā grāmatā» rakstīja:

«Kur darba nava,
Tur vieta priekš vārda:
Tam viena slava,
Ka veco ārdā.»
(1. sēj., 375. lpp., 1977. g., izd. «Zinātne»).

Katram jādara tas darbs, ko varam un protam!

V. PASTARS,

Preiļu 21. PMK galvenais inženieris

P. S. Ja raksts būs noderīgs publicēšanai, honorāru lūdzu pārskaitīt Latvijas Kultūras fondā, Preiļu piilij.

Viedoklis

Kādu sauli gaidām parādāties?

Pateicamies par sevišķo uzmanību, kāda tiek pievērsta Preiļu 1. vidusskolas pedagogiem — nebūt ne vienīgajiem, kas neizmirstami uzstājās apgabala priekšvēlēšanu sapulcē. Izteiksim arī mēs savas domas par 312. Preiļu nacionāli teritoriālā apgabala priekšvēlēšanu sapulci, atsaucoties uz b. Romanova viedokli par tās norisi.

Nesaprotam, kāpēc vēlēšanu komisijas priekšsēdētājs, noslēdzot sapulci, deva tai visnotaļ pozitīvu vērtējumu un rezumēja kā likumīgu aktu, ne ar pušplēstu vārdu neizsakot tos kritiskos pārmetumus, kādi pašreiz nāk bijušo delegātu galvām.

Nesaprašanu rada jau tie momenti, kurus viņš uzskata par negatīviem, piemēram, lielais intelligences procents delegātu skaitā. Tā ir likumsakarība, nevis nejausība, jo par pārbūvi visaktīvāk un visagrāk iestājās tieši intelligences kā kopumā LPSR, tā arī PSRS. Ar to arī izskaidrojama intelligences popularitāte tautā. Dīvaini, ka to vēlēšanu apgabala komisijas priekšsēdētājs uzskata par negatīvu parādību. Sobrīd cilvēku vērtē nevis pēc ienemamā amata vai profesijas, bet pēc cilvēka personības un pilsoniskās drosmes.

«Stiprais nemiers» «svešo» kandidātu runu laikā arī neapmierināja tos vadītājus, kas bija pieraduši pie rāmas, vaskveidīgas masas, kuru var mācīt pēc iepriekšēja plāna. Nepārmetisim zālē sēdošajiem nekorektumu, netaktiskumu utt., bet gan padomāsim, vai «stipro nemieru» neizsauca un par «svešiem» viņus nepadarīja viņu pašu darbība līdz vēlēšanām, deputātu kandidātu platforma sapulcē, atbildes uz aktuāliem un samilzušiem jautājumiem.

Ar aplausiem delegāti pieprasīja ievērot reglamentu, piemēram, arī minēto I. Jeršova un B. Laižāna runu laikā.

Sēdējām balkonā, tāpēc, varbūt, neievērojām papēžu klauzūnāšanu. Par to, vai tā bija vai nebija, uzrakstīs zālē sēdējušie.

Balkonā neviens šādu protesta formu neplekopa.

Apbrīnojamas šķiet b. Romanova novērošanas spējas, kurš no pirmās rindas spēja pārskatīt plašo auditoriju tik labi, ka ievēroja papēžu klauzūnāšanu grupu izvietojuma plānu. Interesanti būtu redzēt šīs «dislokācijas» kaut vai aptuvenu plāna uzmetumu.

Priekšvēlēšanu sapulce arī tadēļ tika sasaukta, lai pilnīgāk iepazītu iespējamos deputātus, viņu nostāju daudzos svarīgos, diskusijas izraisītos jautājumos. Jautājumi bija aktuāli, sasāpējuši un drosmīgi, bet cilvēka pašcieņu neaizskarot. Ja kādam kandidātam tie šķita provokatīvi, tad izdarīsim secinājumus par kandidāta personību. «Tika sameklēti visdažādākie iemesli, lai viņus kompromitētu.» Kas tas par kandidātu, kuru var ar jautājumu vien sakompromitēt, un vai daudzi deputātu kandidāti nesakompromitēja sevi paši?

Arī nobalsojot pret b. Providenko uzstāšanos, sapulcē parādīja nevis savas uzvedības zemo ētiku, bet gan to, ka uzskatīja par nekorektu apgabala komisijai simpātiska viena (no 5) deputātu kandidāta pašreklāmu jau tāpat ielgušajā sapulcē.

Nepiekasīsimies pie LTF līderu aicinājumiem par visplašāko demokrātiju pirmsvēlēšanu kampaņā. Sapulcē bija demokrātijas paraugstunda, kad netika ņemts vērā vēlēšanu komisijas diktāts, bet gan tautas vēlēto delegātu domas.

Un lēmums: svītrot — cik vēlas un atstāt — cik uzskata par nepieciešamu, ne tikai no pirmā, bet arī no otrā acu uzmetiena šķiet demokrātisks, jo tāds patie-

sām bija. Būdami pietiekami populāri tautā, biļetenos varēja palikt kaut vai visi deputātu kandidāti, vairāki — noteikti.

Tas, ka M. Kostenecka vienīgā kļuva par deputātu kandidāti, jo guva pārliecinošu uzvaru, liecina nevis par nedemokrātismu, netīriem līdzekļiem vai vēl kaut ko no tā, ko tagad izmeklē, lai notušu galveno — viņas personības popularitāti masās. Tas, ka šī kandidatūra neapmierināja rajona vadošos slāņus, bija jūtams jau sapulces laikā, vēl pirms E. Kārklīņa apmelojuma sankcionēšanas un partijas komitejas aparāta darbinieku parakstīta protesta. M. Kosteneckas autoritāte aug ar katru akmeni, ko kāds met viņas virzienā.

Pateicamies apgabala vēlēšanu komisijai par ieguldīto darbu, par sapulces raito norisi, par ļoti organizēto mandātu reģistrēšanu un biļetenu izsniegšanu, par vēlēšanu pārdomāto ēdināšanu un izklaidēšanu. Aizstāvat kandidātus, kuri nekluva par deputātu kandidātiem? Bet vai nevajadzēja viņiem pēc smagās dienas kā gandarijumu pasniegt ziedus vai vismaz pateikt paldies?

Dīvaini, ka LTF pārstāvis uz vēlēšanu komisijas ārpuskārtas sēdi netika aicināts, bet ieradās pēc paša iniciatīvas. No b. Romanova uzstāšanās TV radās, varbūt, maldīgs priekšstats, ka viņš ar LTF dzīvo pilnīgā saskaņā. Un kāpēc šādas sēdes būtu tik ļoti slēpjamas no tautas?

«Vējš izdenā mākoņus, un drīz parādīsies saule». Dīvodomīga alegorija. Ko jāsaprot ar dzenātāju vēju un ko — ar dzenājamiem mākoņiem? Un kādu sauli mēs gaidām parādāties?

Priekšvēlēšanu sapulces delegāti: S. Bērziņa, A. Pošeiko, P. Skutelis, A. Svile

PREIĻU PILSĒTAS SIEVIĒSU
KONFERENCES DELEGĀTU

AICINĀJUMS

PREIĻU PILSĒTAS SIEVIETĒM

Cienījamās sievietes — mātes, līgavas, māsa!

Vissavienības 19. partijas konference skanēja patiesi vārdi par padomju sievieti, par viņas līdztiesību, darba mīlestību, izturību, par to, ka uz viņu var paļauties katrā vietā un laikā. Bet šeit izskanēja arī rūgta patiesība par sieviešu pārslodzi darbā, par nenokārtoto sociālo jautājumu nelabvēlīgo ietekmi, par to, ka pasludinātā līdztiesība bieži vien pārvērtās par beztiesību.

Ir pienācis lielo pārmaiņu laiks — pārbūves, demokrātijas un atklātības laiks. Šodien mums ir reālas iespējas izmantot savas tiesības pievērst visas sabiedrības uzmanību mūsu problēmām un risināt tās kopā ar visu sabiedrību, risināt enerģiski, nepiekāpi, bez kompromisiem.

Pārmaiņu laiks skar mūs visus un ikvienu. Nepaveiktā vai līdz galam nepadarītā vēl papildinām. Pie darba jāķeras arī mums, sievietēm, taču neuzveļot savos plecos citu nepaveikto, bet iztaisnotu muguru veicot savu vissvētāko pienākumu — veidot stipru ģimeni, audzināt bērnus.

Šodien mēs prasām atbildi uz jautājumu: «Kāpēc bērnu darzu un skolu celtniecība norisinās tik lēni? Kāpēc daudz bērnu ģimenes, kā arī kara un darba veterāni ir spiesti dzīvot dzīvokļos bez labierīcībām? Kāpēc mums pašām jāstaigā sliktas kvalitātes apavos un nedomēros tērpos?»

Mēs neatlaidīgi prasīsim sievietes darba laika saīsināšanu, kā arī apmaksāta bērna kopšanas laika pagarināšanu līdz trijiem gadiem.

Pietiek skaistu vārdu par ekoloģiju. Ir jārisina konkrēti, sašāpējuši jautājumi, kas saistīti ar mūsu bērnu veselību un normāliem dzīves apstākļiem. Cik ilgi gaidīsim pilsētas izpildkomitejas lēmuma izpildi par atkritumu izgāztuves slēgšanu, par

pilsētas apkārtnes piesārņošanas novēršanu?

Kā panākt, lai apšu uzkalnās — vieta, kur apglabāti vācu fašistu okupācijas laikā nošautie ebreji, kļūtu par sājū un pārdomu vietu? Te, šai nelielajā zemes stūrī, taču atdusas arī sievietes, bērni, sirmgalvi. Vai tiešām mēs, kurām pati daba ielikusi krūtīs mīlošu un līdzjūtīgu sirdi, varam aizmirst to?

Kur vien raugies, — visur ir iespēja pielikt savu prasmīgo roku, izdomu: «Kādas ir manas mājas, mana iela, dzimta pilsēta? Vai ir manos spēkos padarīt to krāšņāku? Kā atgriezt kādreizējo parka skaistumu? Kā sakopt pilsētas vēsturiskos pieminekļus? Kā dzīvo mūsu pilsētas jaunās ģimenes? Kas palīdzēs vientuļajiem un slimajiem cilvēkiem? Un kā ar tā sauktajām sociālā riska ģimenēm? Vai nevarētu bez tām?»

Lūk, mūsu rūpju loks. Ir nacionālās pašapziņas atjaunotnes laiks, asāks kļūst starptautiskā attiecību jautājums. Mums jāieaudzina sevi un bērnos starptautiskā attiecību kultūra, savstarpēja cieņa, interese par līdzās dzīvojošās nācijas valodu, kultūru un dzīves veidu. Bez sievietes, mātes, mīlošas un visu izprostošas, sirds siltuma mums šos jautājumus neatrisināt.

Dažādās valodās skan laba vēlējumi, dažādās valodās skan mūsu dziesmas. Bet cīņā par sociāli taisnīgu valsti, par mūsu tiesību atjaunotni mēs izejam kopā vienotā daudz nacionālā saimē.

Nemot vērā smagos apstākļus Salenieku pansionātā, atbalstām jauna pansionāta celtniecību Aglonas ciematā.

Aicinājums pieņemts Preiļu pilsētas sieviešu konferencē 1989. gada 4. martā

Dzīva mana valoda

Divas dienas Daugavpils teātri risinājās Latgalešu kultūras biedrību savienības organizētā zinātniskā konference par valodas jautājumiem. Visu uzmanības deģpunktā — latgalešu valoda un tās turpmākais liktenis. Piedalījās pārstāvji gandrīz vai no visām republikā izveidotajām latgalešu biedrībām — vairāk nekā 400 cilvēku (gandrīz vai divdesmit no mūsu rajona).

Konferenci vadīja LKBS valdes priekšsēdētājs J. Streičs, piepalīdzot Daugavpils saimes vadītājam Ģ. Kudiņai. Pirmā diena bija veltīta valodnieku ziņojumiem, otrā — debatēm un rezolūciju izstrādāšanai.

Par savu darbu Kalupes izloknes vārdnīcas sastādīšanā stāstīja filoloģijas zinātni kandidāte A. Reķēna.

— Esmu runājis dažādās auditorijās,

— viņa teica, — bet tādā kā šī, kur var lietot latgalešu valodu, — pirmo reizi.

Par dažādiem latgalešu valodas aspektiem runāja filologi A. Vulāne, A. Breidaks, A. Sarkanis, V. Vanags un A. Stafecka. Ar jauninājumiem filologu sagatavošanā Daugavpils Pedagoģiskajā institūtā iepazīstināja Latviešu valodas un literatūras katedras pasniedzēja V. Saudīna.

Latgalešu valodas dzīvīgumu apliecināja Daugavpils un Rēzeknes mūzikas vidusskolu audzēkņu dziedātās tautas dziesmas, tai skaitā arī — Aglonas dievmātei veltītā lūgšana.

Nākošā Latgalešu kultūras biedrību savienības zinātniskā konference būs veltīta drukas aizlieguma atcelšanai Latgalē pirms 85 gadiem.

V. ROMANOVSKIS

Zinātniskās konferences

rezolūcijas

PAR LATGALES IZLOKSŅU PIEDERIBU LATVIEŠU VALODAI

Latvijā un ārpus tās dažkārt tiek pausts uzskats, ka Latgales izloknes veido patstāvīgu, pie latviešu valodas nepiederošu sistēmu. Šis apgalvojums tiek izmantots politiskām ambīcijām, kā arī lai apšaubītu latgalešu ģenētisko piederību latviešu nācijai un līdz ar to noliegtu nepieciešamību realizēt Latgalē Likumu par latviešu valodu kā vienīgu valsts valodu.

Latgaleši ir un paliek latviešu nācijas neatņemama sastāvdaļa, līdz ar to latgalešu literārā rakstu valoda un Latgalē runāto izlokšņu piederība latviešu valodai nav apšaubāma. Tās ir nacionālās bagātības sastāvdaļa un kā tādā kopjama un sargājama.

PAR LATGALIEŠU LITERĀRĀS RAKSTU VALODAS FUNKCIONĒŠANU

Latvijā jau gandrīz trīs simt gadus pastāv latviešu valodas otra literārā tradīcija — latgalešu literārā rakstu valoda. Izvērtējot tās funkcionēšanu līdz šim, jāatzīst, ka latgalešu rakstu valoda lielā mērā atbilst literārās valodas kritērijiem. Kopā un normēta bija rakstu forma (sk. 1927. — 1929. gada latgalešu ortogrāfijas komisijas darbību, P. Stroda «Pareizrakstības vordneicu», kā arī vairākas gramātikas ar normatīvu raksturu); bija aizsākumi pareizrakstības kopšanai un normēšanai (Latgales izglītības sistēmā). Pie tam latgalešu rakstu valoda nav vis vienas vai otras izlokšnes reprezentācija, bet gan izlokšņu koinē forma (ar tā saucamo vīrsdialektālo slāni). Kopš 30. gadu otrās puses šīs literārās rakstu valodas attīstības process tika kavēts, un pēckara gados tas tika pārtraukts. Latgalešu literārā rakstu valoda līdz šodienai kā kultūras tradīcija, lai arī ierobežotā, taču saglabājusies gandrīz tikai rakstu formā.

Ir jāizstrādā jauni latgalešu literārās rakstu valodas ortogrāfijas noteikumi, lai sekmētu pēc iespējas vienotu un mūsdienām atbilstošu rakstību.

Apsveicam Latvijas katoļu baznīcu ar žurnāla «Katoļu Dzīve» izdošanas atsākšanu. Taču vienlaikus ir nepieciešams izdot arī laicīgo literatūru, vispirmām kārtām kalendāru, bērnu grāmatas un Latgales reģiona laikrakstu Latvijas valsts valodā, kas neizslēdz atsevišķu publikāciju iespēju latgalešu literārā rakstu valodā.

PAR LATGALIEŠU LITERĀRĀS RAKSTU VALODAS UN LITERĀTŪRAS VĒSTURES UN LATGALES KULTŪRAS MĀCISANU

Konference ierosina LPSR Tautas izglītības ministrijai:

1. Atjaunot Latgales skolās pēc skolēnu vai viņu vecāku vēlēšanās, kā arī Latvijas augstskolu humanitārajās fakultātes un nodalījuma fakultātes mācīt latgalešu literāro valodu.
2. Iekļaut latgalešu literatūras vēsturi un Latgales kultūras vēsturi latviešu kultūras vēstures un literatūras mācību programmās.
3. Veicināt nepieciešamo latgalešu literārās rakstu valodas mācību līdzekļu izstrādi.

PAR LATVIEŠU LITERĀRĀS VALODAS MĀCISANU LATGALE

Uzskatām, ka latviešu literārās valodas apguve Latgales skolās ir īpaši aktuāls jautājums. Tāpēc nepieciešams izstrādāt atbilstošus metodiskus līdzekļus latviešu literārās izrunas mācīšanai, kas balstīta uz Latgales izlokšņu un literārās valodas atšķirīgo skaņu artikulācijas bāzi.

Aicinām visus latviešus arī citos novados kopt un sargāt latviešu literāro valodu.

PAR VIETĒJIEM LAIKRAKSTIEM LATGALE

1. Konference uzskata par nepieņemamu situāciju, ka Daugavpils republikas pakļautības pilsētā, vienīgajā netiek izdota avīze latviešu valodā. Šāda laikraksta trūkums traucē attīstīties un nostiprināties Latvijas kultūrai. Prasām nekavējoties atrisināt jautājumu par laikraksta izdošanu. Šai avīzei būtu jāklūst par izdevumu, kas atspoguļotu visa Latgales reģiona kultūras un sociālekonomiskās problēmas.
2. Uzskatām, ka rajonos, kuros laikraksti iznāk divās valodās, šos izdevumus nevajadzētu dublēt. Tie jāadresē divām dažādām lasītāju auditorijām.

PAR VIETVARDIEM LATGALE

Vietvārdi ir katras etnogeogrāfiskās teritorijas identitātes un vēstures liecinieki. Tie ir aizsargājami pret patvaļīgu grozīšanu un kroplošanu. Atzīmējam, ka Latvijā vietvārdi bieži vien tika volūtāri mainīti un grozīti. Tāpēc par aktuāliem uzskatām šādus jautājumus:

Latgales ciemiem un salām (solām) saglabājami senie nosaukumi, to atveidē par primāru

ņemot latvisko, respektīvi latgalisko variantu.

Padomju saimniecību un kopsaimniecību nosaukumi, kas nav radušies latviešu valodā, ir maināmi. Vēlams, lai padomju saimniecību un kopsaimniecību nosaukumi būtu atbilstoši konkrētai vietai, labskanīgi, biežāk orientēti uz to teritorijā esošajiem vietvārdiem. Ir noraidāmi tie joprojām pastāvošie padomju saimniecību un kopsaimniecību nosaukumi, kuros ietvertas stalinisma un stagnācijas laikmeta klišējas.

Pārskatāmi tie pilsētu ielu nosaukumi, kuri ir deklarātivi, volūtāri un savulaik piešķirti pārprastu ideoloģisku apsvērumu dēļ.

Uzskatām par nepieciešamu atjaunot Latvijas administratīvi teritoriālo dalījumu pagastos un apriņķos.

Vēršamies pie Latgales pilsētu, rajonu un ciemu izpildkomitejām, lai tās vietvārdu grozīšanas vai maiņas gadījumos noteikti konsultētos ar vēsturniekiem un valodniekiem — dialektologiem un vietvārdu speciālistiem, ar vietējās latviešu inteliģences pārstāvjiem.

PAR VALERIJAS SEILES PIEMIŅAS SAGLABĀŠANU

1991. gads ir Latgales ievērojamās kultūras un izglītības darbinieces Valērijas Seiles simtgades gads. Tā kā viņas dzīve un darbība ir cieši saistīta ar Daugavpili, ierosinām pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejai rast iespēju iekārtot Valērijas Seiles muzeju, pārdēvēt viņas vārdā tagadējo Gogoļa ielu, pielikt piemiņas plāksni pie šīs ielas 1. nama.

PAR AGLONAS KULTŪRVIDES SAGLABĀŠANU

Latgalešu kultūras biedrību savienība, atbalstot Romas katoļu baznīcas pūles, iestājas par Aglonas — visas Latvijas lielākās svēceļojumu vietas, vienīgās mūsu bazilikas, republikas nozīmes arhitektūras pieminekļa, starptautiskā tūrisma objekta — ēku kompleksa un apkārtējās vides sakopšanu un saglabāšanu.

Sakarā ar to, ka tiešā bazilikas tuvumā tiek izvērstā plaša mēroga celtniecība, kas iznīcina kultūrvēsturisko vidi, prasām republikas valdību nekavējoties izskatīt šo jautājumu un iepazīstināt ar savu viedokli republikas sabiedrību.

Aicinām Latvijas Mākslinieku un Arhitektu savienību izstrādāt Aglonas kompleksa restaurācijas un apkārtējās vides labiekārtošanas projektu, ietverot tajā nacionālā parka izveidošanu.

Daugavpili, 1989. gada 11. — 12. februāri

Valrāk nekā 30 gadus savai profesijai ziedojuši Preiļu poliklīnikas sieviešu konsultācijas vecmāte komuniste Helēna Krūze (attēlā). Viņas centīgais darbs novērtēts ar Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija Goda rakstu, viņa apbalvota ar medaļu «Darba veterāns». H. Krūze aktīvi veic arī sabiedriskos pienākumus — darbojas arodkomitejā, tautas kontroles grupā.

J. SILICKA foto

MANTOJUMS

Stepons Seišs

Februārī apritēja 80 gadi, kopš dzimis pedagogs, rakstnieks, novadpētnieks un Latgales novada patriots Stepons Seišs.

1909. gada 12. februārī netālu no Rēzeknes Kļovus zemnieka Pētera Seiļa ģimenē piedzima zēns, kuram vecāki deva vārdu Stepons. Puikas tēvs bija lasītneprātējs, bet māte lasīja tikai «pātaru» grāmatu. Toties vecmāmiņa bija liela pasaku teicēja un tautasdziesmu zinātāja. Tomēr tieši viņi rosināja zēna interesi par dzimto pusi un latgališu valodu. Seit jāpiebilst, ka Seiļu dzimta ir bijuši izcili izglītoti cilvēki — Valērija Seile un Jons Seišs, kuri bija beiguši Pēterburgas universitāti.

Stepons mācījās Kļovu pamatskolā, Rēzeknes pilsētas skolā un Rēzeknes skolotāju institūtā, kuru pabeidza 1929. gadā. Ar šo gadu sākas viņa literārā un politiskā darbība. Viņš līdzdarbojās latgališu laikrakstā «Jauno Straume» (tas iznāca no 1921. gada līdz 1934. gadam). Darbs tā aizrāva jauno censoni, ka viņš pārtrauca mācības Latvijas universitātē.

Pēc Ulmaņa apvērsuma, iekļuvis politiski neuzticamo personu sarakstā, S. Seišs atgriezās Latgalē. Strādāja par skolotāju Taudejānu sešgadīgajā pamatskolā līdz 1941. gada 6. oktobrim.

S. Seišs izglāba savu kaimiņu, liecinot, ka viņš nav ebrejs, bet gan latvietis. Un līdz ar to 24 stundu laikā vajadzēja mainīt dzīves vietu. Ģimene pārbrauca uz Mākāšanu pagasta Kļovu sādžu. Jebkura zinātniskā un sabiedriskā darbība viņam bija liegta. Ar paziņu palīdzību viņš spēja uz laiku iekārtoties darbā būvkanonā. Viss 1944. gads pagāja dzīvojot nelegāli, jo citādi nevarēja izvairīties no mobilizācijas vācu okupācijas karaspēka latviešu leģionā.

Pēckara gados atsākās S. Seiļa pedagoģiskā darbība: viņš bija skolu inspektors Rē-

zeknē, direktors un skolotājs Kļovu septiņgadīgajā skolā. Cetrdesmito gadu beigās nāca ar jaunām nepatīksamām, jo S. Seišs iestājās pret sākušos pieminekļu postīšanu. Kā «tautas ienaidniekam» viņam nācās pārtraukt pedagoģisko darbību. Iestājās bezdarba laiks, līdz beidzot viņam izdevās iekārtoties darbā remonta un celtniecības kantorī Rēzeknē. Tikai 1956. gadā izdevās atkal atsākt skolotāja gaitas, bet tālu no mājām — Viļānu rajona Pauru septiņgadīgajā skolā. Šajā laikā neizpalika arī mājas aresti.

Sešdesmitajos gados un līdz aiziešanai pensijā Stepons Seišs strādāja Kļovu astoņgadīgajā skolā.

Liktenīgs kļuva 1974. gada 1. jūlijs. Kratišanas rezultātā liela daļa sevišķi vērtīgu latgališu grāmatu, starp tām — arī padomju laikā izdoto, kā arī vēsturisku dokumentu tika konfiscēti. Tikai pateicoties Valsts bibliotēkas darbiniekam Aleksejam Apinim, daļa no tām nonāca bibliotēkas reto grāmatu fondā. Dala vienkārši «pazuda». Tas bija milzīgs trieciens gan pašam Steponam Seiļam, gan latgališu bibliogrāfijai vispār. Pēc šī «apciemojuma» dzejnieks tā arī neatlaba. Viņš mira pēkšņā nāvē 1979. gada 17. jūlijā.

Izcili vienreizējs ir Stepona Seiļa ieguldījums seno un reto grāmatu krāšanā latgališu valodā, grāmatu un periodikas, kas tika izdotas latgaliski līdz 1961. gadam, saglabāšanā. Vērā nemami viņa literatūrzinātniskie un kritiskie apcerējumi, rakstu krājums «Jaunā deģi» (1930. g.), dzejoļu krājums «Zem Dzimtenes dabasim» un citi atsevišķi dzeioli (rokkrakstā). Stepona Seiļa uzkrātās grāmatas un materiāli pašreiz atrodas Valsts bibliotēkas reto grāmatu fondā, Rēzeknes novadpētniecības muzejā un pie viņa bērniem.

Materiālu sagatavoja
V. ROMANOVSKIS

MAN KRYUTIS PUKST LATGAĻA SIRDS

Jo šudņ man vaicotu:
«Kas esi tu taid?»
Tam atteiktu drūši:
«Es — cilvēces daļa uz zemes,
Kam kryutis pukst latgaļa sirds,
Ko bolsā skaņ Latgola dorga,
Ko acis mirdz azari zili,
Ko ausis šolc bērztalas, syli,
Jā!
Maņ kryutis pukst latgaļa sirds.»
1964. gadā

TIK ILGI LATGOĻU VOLŪDA SKAŅĒS...

Leidz zylgos Latgolas azari — acis
Un dzidos dzymtajos bērzeitēs putni,
Leidz Malta, Rēzekne, Daugava, Dubna
Seit tecēs, valdamas yduņu straumēs, —
Tik ilgi latgoļu volūda skanēs.
1959. gada 14. augustā

Nākotnes mode

Sofijas (Bulgārija) jauno preču un modes centrs demonstrēja apģērbu modeļu kolekciju 1989. gadam.

Kādu tad iedomājas nākotnes modi bulgāru modelētāji? Pēc viņu domām, sieviešu apģērba siluets kļūs korektāks un elegantāks. Samazināsies plecu apjoms, tiks akcentēta vidukļa līnija. Apjoma ziņā lielas paliks tikai virsdrēbes. Joprojām modē būs bikses — pavisam šauras, bet atsevišķos ansambļos tās var būt arī platas. Apģērba garums var būt variēts no mini līdz maksimāli atbilstoši gaumei un figūrai. Krāsas gamma būs arvien atturīgāka, dominēs tumši zaļie, violette un pelēkie toņi. Modē būs kombinēt vilnas audumus, ādu un samtu.

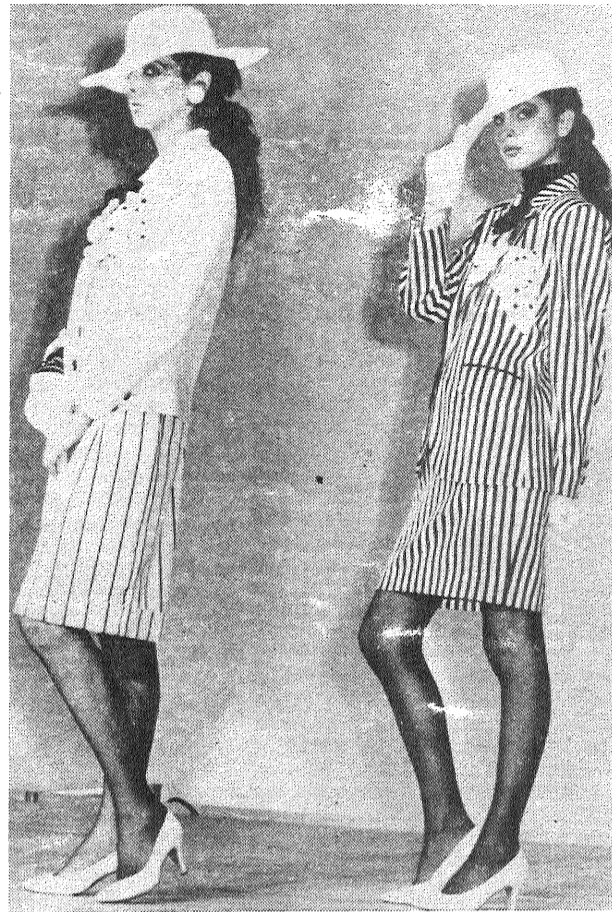
Elegantu klasisko kostīmu cienītājiem bulgāru modelētāji piedāvā kā papildinājumu mežģīnes. Jauniešu mode pieļauj brīvāku stilu. Kostīmu var papildināt dažādi aksesuāri: cepurītes, cimdi, šalles, kabatlakatiņi, rotājumi u. c.

Viriešu uzvalkiem būs raksturīgas platas bikses ar nelielām atlokiem. Zaketes nedaudz saīsinātas, bet joprojām paliek apjomīgas. Jauniešiem joprojām modē būs saīsinātas šauras bikses, kas labi izskatās, valkājot augstus šporzābakus.

Jauno preču un modes centra kolekciju augstu novērtējuši speciālisti no SEPP valstīm.

● **ATTELA:** vienmēr modē baltās un melnās krāsas saskaņojums.

TASS fotohronika

Redaktors P. PIZELIS

JELGAVAS LINU RAZOŠANAS APVIENĪBAS «LATVIJAS LINI» ARODSKOLA

izsludina audzēkņu uzņemšanu 1989. — 1990. mācību gadā šādās specialitātēs:

Meistara palīgs — uzņem jauniešus vecumā no 17 līdz 25 gadiem ar vidējo izglītību. Mācību ilgums 1,5 gadi. Mācību laikā maksā stipendiju no 60 līdz 70 rubļiem.

Audzējas, vērpejas, lenču saliecējas — priekšdziju vērpejas mašīnu operatores, tinējas — šķēterētājas mašīnu operatores.

Sajās specialitātēs uzņem jauniešus vecumā no 15 līdz 25 gadiem ar 8. — 11. klašu izglītību. Mācību ilgums 1 — 3 gadi. Stipendija 40 — 50 rubļi. Mācību laiku ieskaita darba stāžā.

Mācību ražošanas prakses laikā audzēkņi saņem pilnu atalgojumu. Pēc arodskolas beigšanas darbs nodrošināts ražošanas apvienībā «Latvijas lina» ar šādu algu — 180 — 300 rubļi mēnesī.

Mācības un darbs — 5 dienas nedēļā. Audzēkņus nodrošina ar kopmītni. Teicamnieki pēc skolas beigšanas var turpināt mācības tehnikumos un augstskolās. Mācības notiek latviešu un krievu valodās.

Iestājoties skolā, nepieciešami šādi dokumenti: dokuments par izglītību, dzimšanas apliecība vai pase, izziņa par veselības stāvokli, izziņa no dzīves vietas, 6 fotokartiņas (izmērs 3x4 cm), skolas vai darba vietas raksturojums.

Iesniedzumus pieņem katru dienu, izņemot sestdienas un svētdienas, no plkst. 8.00 līdz 16.00.

Mācību sākums 1. septembrī. Skolas adrese: 229600, Latvijas PSR, Jelgavā, Lapskalna ielā 18. Tālrunis: 23281.

KOLHOZS «NĀKOTNE»

slēdz līgumus ar rajona iedzīvotājiem par biešu ravēšanu un novākšanu. Norēķins — pēc ražas novākšanas rudenī. Biešu lauki atrodas pie ceļa Preiļi — Līvāni.

Uzziņas pa tālruni 36669.

PREIĻU CIEMA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES IZPILDKOMITEJA

paziņo, ka Leņina kolhoza kantorī 13., 14. un 15. martā no plkst. 9.00 līdz 13.00 tiek organizēta Preiļu ciema iedzīvotāju dispanserizācija. Lūgums visiem Preiļu ciema iedzīvotājiem ierasties uz dispanserizāciju.

PĀRDOD govī un zirgu Dauģavpili, Grīvā, Brīvības ielā 18.

Ir sāpes, ko nespējam dalīt uz pusēm,
Nav tādu vārdu, kas mierināt spētu,
Nostājas blakus tev draugi un klusē,
Kaut vai tā, lai tev palīdzētu.
(A. Skujīna)

Esam sāpju brīdī kopā ar Rozas Deidules ģimeni, MASU smiltājā izvadot.

Bērnodarza «Vālodzīte» kolektīvs

Atkal dārzi saplauks zaļām lapām,
Atkal vējš pār zemi ziedus sēs.
Ziedi lieksies pāri tavam kapam,
Tavas acis tos vairs neredzēs.
(Z. Purvs)

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Lubovai Mihaīla m. Svedei, MATI smiltājā izvadot.

Pelēču ciema izpildkomiteja

Lai tēva mila paliek dzīli sirdī
Par avotu, kur mūžam spēku smelt.
(Z. Vijupe)

Kad pāri TĒTA dzīves takai
klājas smilšu un ziedu sega,
esam kopā ar Romualdu Znūtiņu
viņa lielajās bēdās.

Speciālistu kolektīvs

Tu, labo tēt, nu aizej klusi
Tai ceļā tālajā, no kura nepārnāk.
(M. Bārbale)

Dalām bēdu smagumu ar Romualdu Znūtiņu, TĒVU smiltājā izvadot.

Leņina kolhoza grāmatveži

LABOJUMS

Mūsu laikraksta 2. marta numurā ievietotajā O. Kivko rakstā «Pieņam — augstāku kvalitāti» pielautas neprecizitātes. Otrajā rindkopā pareizi jābūt: «Reduktāzes...», bet piektajā rindkopā: «Sākot ar 1988. gada 1. septembri, ir izmainas nolikuma Nr. 2 VVST-13264-70...». Redakcija atvainojas raksta autoriem un lasītājiem par šīm neprecizitātēm.

Koks nezina, kad vētrā tas lūzis,
Ne cilvēka sirds, kad pukstēt stās.

(O. Rikmanis)

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Rozai Vladimira m. Deidulei, MASU smiltājā izvadot.

Pelēču ciema izpildkomiteja

Koks nezina, kad vētrā tas lūzis,
Ne cilvēka sirds, kad pukstēt tā stās.

(O. Rikmanis)

Izsakām līdzjūtību TIMOFEJA PAUKOVA piederīgajiem, no viņa uz mūžu atvadoties.

Padomju saimniecības «Rudzāti» administrācija un arodkomiteja

Tu, mīlā māt, nu projām aizej klusi

Tai ceļā pēdējā, no kura nepārnāk.
Cik daudz no savas sirds tu dāvājusi,
Kas mīlestību šo gan vārdos izteikt māk.
(M. Bārbale)

Izsakām līdzjūtību Jānim Ertam, no MAMIŅAS uz mūžu atvadoties.

Padomju saimniecības «Rudzāti» administrācija un arodkomiteja

Sūra lāse acis krājas,
Vaigam pāri slīd, —
Tu vairs mājās nepārnāksi
Šovakar, ne rit.
(Z. Vijupe)

Dalām bēdu smagumu ar piederīgajiem, PĒTERI SKREBELI smiltājā izvadot.
Kolhoza «Jersika» valde

LEŅINA

● MŪSU ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

KAROVS

● **REDAKCIJAS TĀLRUNI:** redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 21996, partijas dzīves un padomju celtniecības nodaļa — 22154, agrorūpnieciskā kompleksa, sporta, skolu un jaunatnes dzīves nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, fotokorespondents — 22203, korektori, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodās. Iespiests Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Dauģavpils tipogrāfijā (Dauģavpilī, Valkas ielā 1). Izdevniecība «Zvaigzne» (Rīgā, M. Gorkija ielā 105). Viena nos. iespiedloksne, Ofsetiespiedums.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета КП Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке.

Metiens 14 638 eksemplāri (latviešu valodā — 10 286 eks., krievu valodā — 4 352 eks.).

Indekss 68169.

Pas. 418.